

Όνειρο

Λογοτεχνικό
παραμύθι
Άννα Εμμανουήλ

Όνειρο
Λογοτεχνικό Παραμύθι
Άννα Εμμανουήλ

*«έρωτας στην ανατολή κι αγάπη προς τη δύση»
Νίκος Καρούζος*

Καλή Ανάγνωση

Μια φορά και έναν καιρό ήταν ο Ήλιος. Κοσμούσε ολόκληρη την γη. Την φώτιζε, της έδινε ζωή, έκανε όλα τα λουλούδια να ανθίζουν και όλα τα ζώα να αναπνέουν. Ο Ήλιος είχε δυο κόρες. Η μια ονομάζονταν Ανατολή. Ήταν τόσο όμορφη, τόσο γλυκιά και έκανε το σύμπαν να λούζεται από το φως της. Ήταν ιδιαίτερα αγαπητή σε όλους γιατί είχε τόσο φως και φρεσκάδα, που όλοι την θαύμαζαν. Η άλλη κόρη ονομάζονταν Δύση. Η Δύση ήταν αρκετά μοναχική, πιο κρυμμένη, και αρκετά λυπημένη γιατί ποτέ μα ποτέ δεν μπορούσε να δει τον πατέρα και την μητέρα της την Ημέρα. Η μόνη της συντροφιά ήταν η Νύχτα. Την Νύχτα όλοι την φοβόντουσαν, γιατί ήταν τρομακτική και τόσο σκοτεινή, όπου κανένας δεν μπορούσε να δει. Η Δύση ήταν αρκετά πιο έρημη και γερασμένη από από αυτήν την νοσταλγία του φωτός. Ζήλευε παρά πολύ την αδερφή της, την Ανατολή, την οποία δεν είχε δει ποτέ της.

Οι δυο κόρες ζούσαν σε δυο διαφορετικούς λόφους. Στον λόφο της Ανατολής ζούσε μια όμορφη γυναίκα. Τόσο γλυκιά και φρέσκια σαν της Ανατολής την χάρη και την λάμψη. Ζούσε τόσο όμορφα. Ανάμεσα στα λουλουδια μάθαινε τον έρωτα, την ζωή, την νιότη και την ηλιοστάλαχτη δροσιά. Ομόρφαινε καιρό με τον καιρό, αλλά και μάθαινε τα τραγούδια της φύσης, της θάλασσας. Μπορούσε να αναπνέει όλες αυτές τις μυρωδιές των ρόδων. Λευκοντυμένη, με μαλλιά πλούσια, λουσιμένα με άρωμα μύρων. Και στα μεγάλα της μάτια πάντα φως κι ηδονή. Με σώμα καλαίσθητο, λευκό, με μοναδική κλίνη να ξαποστάζει, στις παρυφές των λόφων της Ανατολής. Τόσο ελεύθερη, τόσο γλαυκή. Να χορεύει τις ωδές του έρωτα που έσταζε ο Ήλιος και η Ημέρα μέσα της. Αυτά την πότιζαν. Αγάπη και Ήλιος. Πάντα όσο βασίλευε η Ανατολή, η όμορφη γυναίκα θεωρούσε αντίκρυ της τον άλλο λόφο. Ποτέ της δεν μπόρεσε να δει ποιος ζούσε. Εκείνος ο λόφος ήταν της Δύσης. Τόσο σκοτεινός κι απόκοσμος. Τόσο βαθύς και απόμακρος. Με μια γεύση απελπισίας, φόβου και μοναξιάς. Εκεί ζούσε ένας άνδρας. Ήταν τόσο μοναχός, που ποτέ δεν είχε δει το φως του Ήλιου και της Ημέρας. Μονάχα φως ανάβανε οι χιλιάδες πυγολαμπίδες και τα χιλιάδες καρφωμένα άστρα στο πέπλο τ' ουρανού. Γαλήνευε στις παρυφές της Νύχτας. Με χιλιάδες γρύλλους να τραγουδούν τα μυστικά της. Όλα τα λουλούδια και η πλάση είχαν μια μαβιά απόχρωση. Εκείνος ο άνδρας το μόνο που έβλεπε κανείς στα μάτια του ήταν μια περασμένη μνήμη. Μαζί με μιαν οδύνη και αναπόληση. Έναν ξεχασμένο έρωτα που είχε μόνο στην καρδιά του. Με μόνη αγάπη του την Βασίλισσα Σελήνη.

Μονάχα εκείνη κάποιες στιγμές τον συντρόφευε. Είχε βαθιά χαραγμένα στις φλέβες του την νοσταλγία του αληθινού φωτός, της αγάπης, της νιότης. Της μνήμης του χρώματος και της δροσιάς της γαλάζιας θάλασσας. Η Δύση ήταν για εκείνον μια σιωπηρή μοναξιά. Όπου εκεί νόμιζε πως όλα τελειώνουν. Μα σαν κοιμάται στο λαδερό χορτάρι, βλέπει ένα όνειρο. Βλέπει λέει τον Ήλιο να ασπάζεται τα άστρα. Τα κρίνα να ξαποσταίνουν και να ξανανθίζουν πάλι. Πως ο Ήλιος ασπάστηκε κι αντάμωσε την κόρη του την Δύση. Της έδωσε λέει φως και χρώματα γαλάζια. Και άρχισε λέει να ομορφαίνει και να μοιάζει στην αδερφή της την Ανατολή. Μα ένας Άγγελος ξέφυγε από το παράθυρο του παραδείσου και έσπασε τα άστρα. Και τον λυγμό της γυναίκας για ένωση να ακούει. Κι έφυγε το όνειρο. Ο άνδρας ξύπνησε. Κοιτούσε ζερβά του κι έβλεπε μονάχα τον λόφο της Ανατολής. Αναρωτιόταν μήπως ζούσε εκεί κάποιος. Και ίσως τότε να μην ήταν μόνος του. Σηκώνεται λοιπόν ορθός και απευθύνεται στην Δύση. Την ρωτάει γιατί δεν βλέπει τον πατέρα της τον Ήλιο και γιατί δεν του ζητά συγχώρεση. Εκείνη του αποκρίνεται πως δεν ζητά συγχώρεση, απλώς αν τον συναντούσε, θα βασίλευε για πάντα η Ανατολή η αδερφή της, και θα πέθαινε για πάντα η φίλη της η Νύχτα.

Μα εκείνος δεν μπορούσε να μένει έρημος, με μια δόση θανάτου, να βλέπει ότι χάνεται ο κόσμος. Αποκρίνεται στα άστρα. Εκεί όπου κατοικεί η Αγάπη. Εκείνα κυλάνε σαν δάκρυα στο σεντόνι της Νύχτας και καμιά φορά, τα πιο δυνατά και λαμπερά, βλέπουν την Ανατολή, πριν φύγουν. Τους αποκρίνεται πως θέλει να μάθει ποιος ζει απέναντι στους λόφους της Ανατολής, της αδερφής της Δύσης. Εκείνα του απαντούν πως ζει μια γυναίκα, τόσο όμορφη που μοιάζει σαν την Ανατολή. Είναι τόσο φωτεινή και απαστράπτουσα που όλοι την θαυμάζουν. Φρέσκια και γλυκιά σαν τους χυμούς των λουλουδιών. Και είναι τόσο ευτυχισμένη...

Ο άνδρας τους ανταπαντά, να της πουν πως ζει εδώ στους λόφους της Δύσης. Πως δεν θέλει να μένει μονάχος του γιατί φοβάται το σκοτάδι. Πως θέλει μια συντροφιά μαζί του αλλιώς θα πεθάνει.

Εκείνα του είπαν πως είναι αδύνατον να ειπωθούν. Γιατί η Ανατολή δεν μπορεί να δει την Δύση. Ποτέ τους δεν έχουν ανταμώσει και ποτέ δεν θα μπορέσει να συμβεί αυτό. Ο άνδρας κάθισε στον βράχο και σκέφτονταν τα λόγια των άστρων. Σκέφτονταν πως θα μπορέσει να σπάσει τα όρια για να μπορέσει να δει την όμορφη γυναίκα.

Τα άστρα ψιθύρισαν στην Ανατολή το μυστικό του άνδρα. Τα λάλησε στην Φύση, στον Ήλιο και την Ημέρα.

Μετά τα άκουσε κι όμορφη γυναίκα. Αναρωτήθηκε με μιας. Θα ήθελε πολύ να συντροφεύσει κάποιον. Γιατί ποτέ της δεν ένιωσε την πραγματική ευτυχία δίχως κάποιον. Ακόμα κι αν είχε τόσο φως, τόσο έρωτα, τόσα άνθη και μελωδίες πουλιών. Μιλάει λοιπόν στον Άνεμο να μπορέσει να την βοηθήσει πως να δει τον άνδρα εκείνο. Δεν ήξερε το πως ο αγέρας. Και τότε η γυναίκα σκέφτηκε να γράψει. Να γράψει στα νωπά τα σύννεφα το γράμμα της. Και να φυσήξει αγέρας δυνατός να του το στείλει. Άρχισε τότε με μιας να γράφει λόγια αγάπης κι Έρωτα.

«Αγαπημένε άνδρα.

Ποτέ κι αν δεν σε είδα.

Θα ήθελα μαζί σου να νιώσω την αγάπη.

Να ενώσουμε το σύμπαν με της καρδιάς μου τους παλμούς.

Να σμίξουμε, να πλάσουμε τον κόσμο.

Να φτιάξουμε το σύμπαν μας.

Με θωπεία, με φως και σκοτάδι. Με πόθο και αίμα.

Να δει κι Ανατολή την Δύση να ανταμώσουν.

Κι ας είναι αδύνατον.»

Τι στέλνει κρυφά το γράμμα. Μονάχα ο Άνεμος μπορούσε να στείλει την Ποίηση μέσα από τα σύννεφα. Αφού αυτά μπορούν να κυλούν σε όλο τον θόλο τ' ουρανού. Και τότε έφτασε το γράμμα στον απελπισμένο άνδρα. Το έσταξαν τα σύννεφα. Τα άκουσε σαν μελωδία βροχής τα λόγια. Και τότε πήρε κι εκείνος την απόφαση να γράψει.

«Αγαπημένη γυναίκα.

Ποτέ κι αν δεν σε είδα.

Θα ήθελα να δω το κάλλος σου.

Το φως, την δροσιά και την νιότη του ήλιου σου.

Να ενώσουμε, να σμίξουμε τους κόσμους μας.

Να πλάσουμε αγάπη κι Έρωτα στην φύση.

Έλα λοιπόν να το κάνουμε.

Θα βρω τον τρόπο.

Να δει κι η Δύση την Ανατολή να ανταμώσουν.

Κι ας είναι αδύνατον»

Μα σαν στέλνει κρυφά το γράμμα. Ο Ήλιος διαλύει τα σύννεφα. Ακούει το γράμμα του άνδρα. Δεν μπορεί να φανταστεί πως θα μπορέσει να συμβεί αυτό. Απευθύνεται στην όμορφη γυναίκα.

Μα πως με τόση χάρη, φως, λουλουδια, μελωδίες, θάλασσα, έρωτα και πλάση, να νιώθει μόνη της; Ποτέ δεν θα μπορέσει να συμβεί αυτή η πράξη. Οι αδερφές δεν μπορούν να ειπωθούν. Ποτέ δεν θα μπορέσουν. Κι η όμορφη γυναίκα έπεσε στο πράσινο χορτάρι. Χάιδεψε τον ήλιο με τα χέρια. Έκλαψε πίκρα ωσότου άνθισαν κρίνα περισσότερα στο χώμα. Τον παρακάλεσε βαθιά. Ικέτεψε το φως του. Να μπορέσει να αγαπήσει τον άνδρα αυτό. Να τον δει για να μην νιώθει μόνη της. Μα όσο φως κι αν έχει περισσέψει εδώ, δεν χωράει άλλη μοναξιά σε αυτό το φως, αφού δεν το μοιράζεται με κάποιον. Να μπορέσει να δει και την ομορφιά της Νύχτας που βασιλεύει μυστικά. Να δει τα άστρα και την μανα την Σελήνη.

Ο Ήλιος την λυπήθηκε κι έχυσε δάκρυα καυτά στον ουρανό. Η Ανατολή σιώπησε. Δεν μίλησε καθόλου. Μονάχα κοίταζε τον πατέρα, χωρίς να αντισταθεί σε ότι αποφασίσει.

Στον άλλο λόφο η Σελήνη τα ράντισε τα λόγια που έμαθε στην Δύση. Λυπήθηκε τον άνδρα. Την παρακάλεσε βαθιά, να δει την όμορφη γυναίκα. Να νιώσει ξανά τον έρωτα που νόμιζε πως ποτέ δεν θα έχει. Να μπορέσει να δει κι αυτός το φως του Ήλιου και της Ημέρας. Να δει ξανά την ομορφιά και τα βλαστάρια που ξεχύνονται διάσπαρτα στην πλάση.

Τότε ο Ήλιος αποφάσισε να δει την Δύση. Δεν την είχε αντικρύσει, αυτήν την κόρη του. Αντάμωσαν με τόση αγάπη και οδύνη, ώσπου ο ουρανός λιγάκι ράγισε. Στο ράγισμα άρχιζε να τρέχει λιωμένη Ποίηση. Αυτή ήταν μόνη ελπίδα. Για να δει ο άνδρας την όμορφη γυναίκα. Για να ανταμώνει η Ανατολή την Δύση.

Κι έτσι ράγισε ο θόλος του Ουρανού. Γέμισε με σκόνη Ποίησης. Τα σύννεφα μετέφεραν την Ανατολή και την όμορφη γυναίκα στην ρέμβη της αγκαλιάς του Ήλιου. Ο άνεμος έσπειρε με μιας τον άνδρα με την Δύση στην ρέμβη της αγκαλιάς του Ήλιου. Κι εκεί αντάμωσαν οι δυο ψυχές και οι δυο αδερφές. Οι δυο ψυχές ενώθηκαν για πάντα και έγιναν σύμπαν. Και οι δυο αδερφές έκλαψαν βαθιά από αγάπης νόστο ωσότου έγιναν φως αέναο...

*Συμπαντική αγάπη. Η απόλυτη αγάπη. Άχρονη και
αιωρούμενη στο διηνεκές.*

Ασυμβίβαστη και υπεράνω όλων.

*Μακάριος όποιος μπόρεσε να γευτεί ένα κομμάτι από τη
μαγεία της.*

Αιώνια ευγνώμων στα ζάρια του Θεού.